

I. AS NOSAS LEIS

A LEI 7/1997, DO 11 DE AGOSTO, DE PROTECCIÓN CONTRA A CONTAMINACIÓN ACÚSTICA E A SÚA NORMATIVA DE DESENVOLVEMENTO: ¿CANTO RUIDO E CANTAS NOCES?

Alba Nogueira López
Doctora en Dereito
Profesora da Área de Dereito Administrativo
Universidade de Santiago de Compostela

INTRODUCCIÓN

O Parlamento de Galicia aprobou en 1997 a Lei de protección contra a contaminación acústica que ven unirse a outras normas de contido ambiental aprobadas nos últimos tempos (Lei de Protección Ambiental de Galicia, Lei do Imposto de Contaminación Atmosférica) mitigando a práctica ausencia de actividade autonómica no eido ambiental tanto desde o punto de vista lexislativo como no da mera xestión. Case vinte anos despois da aprobación do noso Estatuto de Autonomía, Galicia segue a carecer dun entramado normativo suficiente para facer fronte as amplas competencias ambientais de que dispón e o noso entorno sofre un deterioro visible e imparabile. A Lei de Protección contra a Contaminación Acústica de Galicia (LPCAG) regula un dos aspectos máis incómodos e patentes dese deterioro ambiental: o ruído e as vibracións molestas.

Tal e como manifesta o propio preámbulo da Lei a contaminación acústica xera unha serie de “problemas de indubidable transcendencia social”. Problemas, por outra banda, sentidos como altamente perturbadores por amplos sectores da poboación como se pode apreciar polo elevado número de denuncias sobre esta materia que recibe o Valedor do Pobo e as autoridades locais¹. Podería incluso dicirse que o ruído é o problema ambiental que

1 Clara mostra disto é que o Valedor do Pobo de Galicia adicoulle en 1996 un estudio monográfico a esta cuestión no que se salienta a actitude pouco receptiva dalgunhas administracións, o problema do reparto de competencias e a falta de medios para loitar contra este problema. VALEDOR DO POBO, *Informe sobre o ruído*, 1996.

conta cunha maior concienciación cidadán -mesmo nun país tan ruidoso como o noso- no sentido de que a cidadanía intenta implicarse na búsqueda de solucións e na denuncia dos seus efectos. Non se pode dicir o mesmo doutros sectores onde a conciencia cidadán se fai máis difusa e recae en maior medida nos poderes públicos (selección do lixo; protección dos espazos naturais; aforro enerxético; protección da flora e fauna...).

Sen embargo esa preocupación cidadán non se ve correspondida con unha acción decidida dos poderes públicos, en certa medida pola dispersión competencial e pola inexistencia dun marco normativo homoxéneo e global que esta lei quere contribuir a superar. Débese ter en conta que neste terreo contamos cunha fragmentaria lexislación comunitaria² (referida, fundamentalmente, á limitación da contaminación producida por certas fontes: maquinaria...), coas imperecedeiras previsións do Regulamento de actividades molestas, insalubres, nocivas e perigosas e, nalgúns casos, con ordenanzas locais de ruidos³. A lei 7/1997 consciente deses problemas xustifica a súa necesidade por dúas razóns: dotar á Comunidade autónomas dun marco normativo homoxéneo que poida ser desenvolvido e concretado polos municipios a través de ordenanzas; salvagardar o principio de legalidade na tipificación de infraccións e regulación das sancións.

Case dous anos despois da aprobación da lei ven de aprobarse o Decreto 150/1999, de 7 de maio, polo que se aproba o Regulamento de protección contra a contaminación acústica, que desenvolve os aspectos máis técnicos desta lei relativos á homologación das empresas que efectúan as medicións; o contido do estudio acústico e o modo de medición.

II. DISPOSICIÓNS XERAIS: OBXECTO, ÁMBITO E COMPETENCIA

Os tres primeiros artigos da Lei teñen por obxecto fixar as disposicións xerais relativas ao obxecto da lei, o seu ámbito de aplicación e os suxeitos competentes para a aplicala.

No que se refire ao primeiro aspecto, a Lei de contaminación acústica introduce unha definición novidosa do seu contido ao relacionar a protección das persoas contra os ruidos e as vibracións co dereito a disfrutares da súa intimidade e dun contorno adecuado para o normal desenvolvemento das súas actividades. Este anudamento entre a contaminación acústica e o dereito á intimidade é froito da xurisprudencia sentada polo Tribunal Europeo de Dereitos Humanos no coñecido como caso “López Ostra” na que se apreciou unha violación do dereito á intimidade e á inviolabilidade do domicilio dunha familia pola conta-

2 Un estudio detallado da normativa comunitaria contra o ruído está en VIOLAINE CLAIR, *La lutte contre le bruit en droit communautaire*, Apogée, Rennes, 1997. Tamén son de interese os estudos: MARTÍN-RETORTILLO, L., “El ruido en la reciente jurisprudencia”, RAP, 125/1991, SOSA WAGNER e FUERTES LÓPEZ, *Las actividades molestas: en especial, el ruido*, Madrid, Tecnos 1991, ALONSO GARCIA, C., *El régimen jurídico de la contaminación atmosférica y acústica*, Marcial Pons, 1995.

3 Este é o caso das recentes ordenanzas de A Coruña e Santiago.

minación atmosférica dunha fábrica próxima ao domicilio familiar abrindo un novo camiño de defensa do medio ambiente a través da protección dos dereitos fundamentais⁴. Deste modo facilítase a defensa procesal privada ou por parte de asociacións de intereses colectivos dun ben colectivo como é o medio que, en xeral, parecía quedar confiado á tutela por parte dos poderes públicos.

Polo que se refire ao ámbito de aplicación da lei quedan sometidas a esta todas aquelas actividades fixas ou móbiles (“actividades, instalacións ou comportamentos”) que xeren ruído ou vibracións producidas en Galicia. Rexe, pois, un principio de territorialidade en relación coa fonte de produción do ruído e non coa percepción dos seus efectos -que sería moito máis difícil de controlar-. Compre salientar que a lei especifica que os seus preceptos son de aplicación aos elementos constructivos en tanto en canto estes contribuen a expandir ou frear o ruído.

O terceiro artigo da lei contén a delimitación das competencias administrativas na materia e permite apreciar que o lexislador autonómico adoptou unha posición claramente subsidiaria dos concellos nesta materia. No primeiro punto do artigo alúdese á competencia municipal para dictar ordenanzas sobre rúidos e vibracións e non é senon no segundo apartado no que se fixa a competencia da Xunta de Galicia que será, en primeiro lugar, de “asistencia e control” da Administración municipal; en segundo lugar, de elaboración da normativa regulamentaria necesaria para a aplicación homoxénea da lei e; en terceiro lugar, dictar os regulamentos necesarios para suplir a inactividade dos concellos que non aproben ordenanzas municipais de rúidos. Esta autocontención autonómica é plenamente respetuosa coas competencias locais na materia e coloca á Administración autonómica nun papel supletorio da inactividade local ou ben de apoio e supervisión das actuacións municipais.

III. RÉXIME XURÍDICO DAS ACTIVIDADES SUSCEPTIBLES DE PRODUCIREN RÚIDOS E VIBRACIÓNS

III.1. ACTIVIDADES CONTROLADAS E MEDIDAS DE CONTROL

A LPCAG agrupa os problemas de contaminación acústica en catro grandes grupos: o ruído das actividades productivas; o ruído producido polo tráfico; o ruído na edificación e; o ruído de actividades varias entre as que inclúe os dispositivos de propaganda e a maquinaria de construción.

4 Sentencia do TEDH de 9.12.1994. Esta sentenza abriu a porta a unha nova interpretación destes dereitos como mostra a Sentencia do Tribunal Superior de Xustiza de Valencia de 7 de marzo de 1997 que segue a súa estela condeando a un concello por responsabilidade patrimonial por autorizar a apertura de establecementos e non vixiar o seu adecuado nivel de rúidos e vibracións. O propio Tribunal Constitucional na súa Sentencia 22/1984, de 17 de febreiro, facía unha definición da inviolabilidade do domicilio na que indicaba que incluía a penetración directa por medio de aparatos mecánicos, electrónicos u outros análogos.

En realidade esta clasificación responde a un criterio mixto na medida en que a regulación do ruído na edificación comprende medidas dirixidas a evitar ou diminuir significativamente a produción de ruído dentro das edificacións por causa dos propios elementos constructivos (elevadores, ar acondicionado, conductos hidráulicos), mentras que os outros capítulos regulan as condicións nas que poden funcionar actividades causantes de contaminación acústica.

O réxime xurídico aplicable ás fontes fixas de xeración de ruídos é dobre por unha banda a lei establece un control continuado sobre as actividades productivas susceptibles de producir ruídos que se canaliza a través da obriga de acompañar un estudio acústico para a obtención da licenzia de apertura de instalacións. Por outro regula as condicións acústicas esixibles ás edificacións que albergan estas actividades.

A.- O estudio de impacto acústico no seo do procedemento de licenzia de apertura de establecementos. A colaboración de axentes privados na inspección acústica

Polo que respecta ao primeiro aspecto, a Aregulación do ruído das actividades relacionadas cos usos productivo e terciario e co equipamento estrutúrase ao redor da outorgación da licenzia de apertura de instalacións e da realización dun estudio acústico nun procedemento paralelo de avaliación de incidencia ambiental (art.4)⁵. As actividades que podan producir ruídos ou vibracións estarán obrigadas a acompañar o citado estudio á súa solicitude de licenzia. A declaración de incidencia ambiental á vista do estudio establecerá as medidas correctoras pertinentes. Esta declaración ten a consideración dun acto de trámite no seo do procedemento sustantivo de concesión de licenzia⁶.

O contido do estudio foi regulado con máis detalle polo Regulamento de protección contra a contaminación acústica (art.11). Esta norma indica que o estudio incluírá unha memoria técnica, un presuposto e planos. A memoria especificará o tipo de actividade, o horario en que se desenvolve e os seus niveis sonoros; tamén se identificarán as fontes de ruído e as medidas necesarias para a súa paliación o que inclúe a descripción dos aillamentos ou dispositivos necesarios. No estudio non se poderán esquecer as molestias indirectas que se podan ocasionar (ex. tráfico aparelado, carga e descarga...) e as medidas correctoras precisas. Por ser esta licenzia de tracto continuo o cumprimento das medidas correctoras e do conxunto da normativa aplicable poderá comprobarse unha vez iniciada a actividade a través das oportunas inspeccións.

5 O procedemento de avaliación de incidencia ambiental está regulado na Lei 1/1995, de protección ambiental de Galicia. Este procedemento aplícase ás actividades denominadas clasificadas e debería ter sido obxecto de desenvolvemento regulamentario.

6 Sobre a consideración e os efectos dos procedementos de avaliación ambiental *vid.* ROSA MORENO,J., *Régimen jurídico de la evaluación de impacto ambiental*, Trivium, 1993.

Ao control que supón a realización da avaliación de incidencia ambiental superpóñense outros dous controles previos á concesión da licencia. Un ten carácter profesional e consiste no visado do proxecto de obras polos colexios profesionais. Este visado só procederá no caso de que os proxectos se axusten á normativa de contaminación acústica. O segundo ten un carácter administrativo ao impedirse o outorgamento da licencia se previamente non media unha inspección administrativa para comprobar o cumprimento desta normativa ou, no seu caso, a certificación por unha entidade homologada tras un exame de contido equivalente.

Ábrese así a posibilidade de colaboración de entidades privadas na función pública de inspección, tal e como sucede cada vez con maior frecuencia en ámbitos técnicos da Administración⁷. Estas entidades colaboradoras coa Administración nos aspectos técnicos están sometidas a un control reforzado da súa actividade para garantir que a cesión de parcelas públicas se realiza sen merma das garantías dos cidadáns. No caso galego a regulación da homologación destas entidades colaboradoras realizouna o Regulamento que viu acompañar á lei en 1999.

É conveniente deterse na regulación que efectúa con certo detalle o Regulamento da homologación das entidades que realizan medicións. O Regulamento adica o seu capítulo II a establecer a capacitación e o procedemento para a homologación das entidades que aspiren a substituír os controles públicos esixidos. Tal e como indica a norma “a homologación supón o recoñecemento expreso, por parte da administración, da capacidade técnica dunha empresa para realizar os actos de medición e ensaios relativos á contaminación acústica e vibracións” (art.3.2). Así pois, a través dun procedemento que se tramitará ante a Dirección Xeral de Calidade e Avaliación ambiental no que se acreditarán os requisitos técnicos e persoais esixidos poderase obter a homologación para efectuar as medicións citadas.

Os requisitos esixidos afectan á empresa -estar válidamente constituída-, pero sobre todo á cualificación do persoal -titulación de arquitecto ou enxeñeiro- e aos medios técnicos -descricao das súas características e certificado de calibración-.

Sen embargo, a regulación existente deixa marxe para certas prácticas pouco acordes co espírito da norma. En primeiro lugar, a esixencia de que a empresa conte con persoal capacitado acredítase tan só no momento de solicitude da homologación (art.5) e no caso, pouco

7 Sobre a cuestión da colaboración de axentes privados no exercicio de funcións públicas vid. o estudio xa clásico de FERNÁNDEZ-RODRÍGUEZ, T.R., *Derecho, autoadministración y sindicatos*, IEAL, 1972 e tamén GONZÁLEZ-VARAS, S., “En torno a una cierta idea de colaboración administrativa”, REDA, 94/1997 e OJEDA MARÍN; “Entidades privadas colaboradoras con la Administración”, *Homenaje al profesor Garcia-Trevijano Fos*. A cesión destas actividades de inspección a axentes privados homologados ten exemplos xa antigos no terreo dos aparellos elevadores, as caldeiras e o gas; no ámbito ambiental o Regulamento comunitario 1836/93 de xestión e auditorías ambientais tamén cede funcións públicas de inspección nos verificadores ambientais que son profesionais privados.

habitual, de que a Administración quera inspeccionar o libro de homologación que deben levar (art.10). Non se establece un control periódico de que a empresa segue a cumprir con eses requisitos iniciais. Esta circunstancia é tanto máis problemática canto que a homologación ten unha vixencia de seis anos. Este prazo tan prolongado sen que se fixen controles intermedios (i.e. auditorías anuais como é habitual noutros sectores de control técnico) pode conducir a situacións de incumplimento da normativa sen que a Administración faga nada por solucionalo ao non estar obrigada a efectuar inspeccións periódicas. Ademáis o Regulamento contribúe noutro punto á posibilidade de burlar esa capacitación xa que esixe que as medicións conteñan a “data e sinatura do responsable da medida ou ensaio e do director da empresa” (art.8.f). Dado que en ningún outro lado se regula que estes suxeitos coincidan co persoal capacitado pode suceder que o responsable da medición sexa un titulado de Formación Profesional, xa que estes son normalmente os encargados da medición, e que o director da empresa non teña necesariamente que acreditar esa compoñente técnica. Para evitar isto bastaría con fixar de forma expresa unha obriga de que a medición sexa supervisada, interpretada e asinada por persoal capacitado (arquitectos ou enxeñeiros, tal e como establece o art.4.b). Se o Regulamento se interpreta de boa fe podería chegarse a esta conclusión da interpretación conxunta dos artigos 4.b e 8.f xa que o primeiro fala de que os técnicos “se responsabilizarán das certificacións e controles que se efectúen” e na medida en que o 8.f fala de “responsable da medida” podería entenderse que son estes técnicos os que deben asinar e non quen materialmente realiza a medición. Sen embargo, esta interpretación da norma non serviría no caso de que estea asinada polo director da empresa que pode non ser un técnico capacitado.

Finalmente o Regulamento presenta tamén unha lagoa no que se refire ás obrigas das empresas homologadas xa que esixe que éstas sexan independentes con respecto aos peticionarios de medicións pero non fixa como se garante esa independencia. O habitual nestes casos é excluír expresamente certos tipos de vínculos que previsiblemente limitan a independencia (ex. Control accionarial, relacións de servicio...). Non parece, pois, acertado deixar aberta a determinación da independencia.

Paralelamente a esta regulación detallada do estudio de contaminación acústica que debe formar parte do procedemento de licenza de apertura, a lei tamén preve a obrigatoriedade do estudio para “tódalas obras, instalacións ou actividades que...estean sometidas a un procedemento de avaliación de impacto ambiental ou de avaliación de efectos ambientais”. Estes dous procedementos teñen finalidades semellantes á avaliación de incidencia ambiental pero se lle aplican a actividades doutra envergadura, en xeral con maior impacto ambiental⁸.

8 Os Decretos 442/1990, de 13 de setembro e 371/1991, de 4 de outubro, autonómicos regulan estas dúas figuras se ben están pendentes dunha adaptación aos preceptos da posterior Lei de Protección Ambiental de Galicia.

B.- A regulación das medidas contra a contaminación acústica na edificación

A LPCAG establece un conxunto de disposicións comúns dirixidas a limitar os ruidos nas edificacións. Neste sentido a lei establece unha serie de obrigas sobre as características dos forxados da edificación pero, fundamentalmente, incide sobre os criterios de instalación e conservación dos elementos constructivos produtores de ruído. Os aparellos elevadores, as instalacións de ventilación e acondicionamento de ar; a distribución e evacuación de augas ou os transformadores de enerxía eléctrica deberán cumprir unha serie de requisitos que diminúan os ruídos ou vibracións que poden producir.

O cumprimento destes condicionamentos comprobarase ben polo Concello ben polas citadas entidades homologadas e será un requisito imprescindible para poder obter a licenza de primeira utilización.

C.- O ruído do tráfico

Unha das principais fontes de ruído é na actualidade o ocasionado polos vehículos de tracción mecánica. Por este motivo a lei adícalle un breve capítulo composto por un único artigo a establecer as dúas liñas claves para contrarrestar esta fonte de contaminación acústica. Por unha banda establécese unha obriga de mantemento dos vehículos nun estado satisfactorio e indícase que existen uns límites máximos admisibles, cunha remisión expresa á lexislación estatal vixente.

Por outra banda, introdúcese a posibilidade de recorrer a medidas especiais para limitar aquelas perturbacións particularmente intensas da tranquilidade das poboacións. Os Concellos poderán, cando o ruído supere uns determinados decibelios, impedir totalmente a circulación por determinadas zonas ou vías ou ben limitar o horario e velocidade da circulación.

D.- Outras fontes diversas de produción de ruído

O capítulo cuarto da lei alberga un “caixón de xastre” cunha serie de previsións relacionadas fundamentalmente cos dispositivos de propaganda, as obras nas vías públicas e as edificacións e as alarmas.

Polo que respecta aos dispositivos sonoros con fins de propaganda a lei establece unha prohibición xeral de uso destes dispositivos tan só matizada pola exención para casos de alarma, urxencia ou especial significación cidadá.

En relación coas obras na vía pública e nas edificacións vólvese a recorrer ás técnicas de limitación administrativa. Establécese tamén unha prohibición xeral de que éstas superen os 90 decibelios e de que se efectúen entre 22 horas e 08 horas do día seguinte se pro-

ducen uns niveis sonoros determinados. Sen embargo, tamén aquí caben excepcións ao réxime xeral en caso de “necesidade ou perigo e aquelas que polos seus inconvenientes non poidan levarse a cabo polo día”. Nestes casos o Concello deberá autorizar expresamente estas obras e fixar os límites sonoros que lles son aplicables (art.7).

Finalmente a regulación máis problemática contida neste artigo é a referente aos sistemas de alarma que producen molestias á vecindade. Neste caso facúltase ao órgano municipal competente para desmontar e retirar a alarma se non é posible localizar ao seu responsable. Sen embargo, o problema que adoita suscitarse é o de quen é este órgano municipal e, tamén, o horario de traballo deste órgano que as veces non é coincidente co de mal funcionamento das sempre impredecibles alarmas. Outro problema que se pode presentar é o da propia localización da alarma que pode estar situada en lugares de difícil acceso ou dentro locais considerados como domicilios.

III.2. AS TÉCNICAS E INSTRUMENTOS DE MEDICIÓN. O PROBLEMA DA REMISIÓN A NORMAS TÉCNICAS

Tanto a Lei como o Regulamento conteñen uns anexos nos que se establecen as cuestións máis técnicas, e non por iso menos importantes, relacionadas coa medición da contaminación acústica. Estes anexos, dunha grande complexidade técnica, fixan os criterios de medición do ruído, os aparellos necesarios e as súas características, os tipos de ruidos existentes e as distintas zonas de sensibilidade acústica.

O ruído admisible non ten unha regulación uniforme senon que se recorre á elaboración de mapas de ruído con distintas “zonas de sensibilidade acústica”. Os niveis de ruído permitido variarán entre zonas de alta sensibilidade (ex. Hospitais, centros docentes...) ata zonas de baixa sensibilidade (bares, centros comerciais...) e entre o día e a noite. Os anexos regulan con detalle a forma de medición do ruído directo e indirecto e interior e exterior (posición dos aparellos, intervalos, momento); os aparellos a utilizar e a duración da medición.

Estas cuestións non merecen un comentario xurídico profundo excepto no que se refire á remisión a normas procedentes de ordenamentos privados. Un dos principais problemas da lei e o regulamento de contaminación acústica está relacionado coa constante referencia e remisión a normas técnicas para a regulación xustamente dos aspectos mencionados. As normas técnicas aprobadas por organismos privados de normalización (i.e. AENOR no ámbito estatal; CEN no ámbito europeo e ISO no internacional) consisten en especificacións que facilitan a intercambiabilidade, homoxeneidade, seguridade e calidade dos produtos e os procesos.

Unha norma técnica, o estándar, é un documento establecido por consenso e aprobado por un organismo recoñecido, que proporciona para un uso común e repetido, regras, direc-

trices ou características, ben para actividades ou ben para os seus resultados, dirixidas á consecución de un nivel óptimo de orde nun contexto dado. As normas técnicas diríxense a asegurar a calidade, a compatibilidade, a seguridade e a fiabilidade, e son o resultado lóxico do desenvolvemento industrial e social. A través delas elimínanse obstáculos ao comercio internacional; obtense o mellor partido das materias primas; mantense a fluidez da produción industrial; mellórase a alimentación, a saúde e o medio ambiente; garántese a seguridade humana; e se consolida o know-how científico⁹. Nas sociedades modernas, crecentemente tecnificadas e complexas, o seu papel é cada vez máis relevante polos propios imperativos da produción industrial e a necesidade de garantir unha certa harmonización das características técnicas de produtos e procesos, favorecendo a compatibilidade e facilitando os intercambios.

Os organismos de normalización son tamén entidades privadas que actúan en determinadas funcións como axentes colaboradores da Administración. A colaboración ampara as facultades de control da Administración e require un recoñecemento previo para aqueles organismos de normalización que desexen actuar como os seus axentes colaboradores. En definitiva, os organismos de normalización son unha manifestación da autorregulación dos axentes sociais nunha materia de grande trascendencia económica e de interese público, que pode verse complementada por unha actividade como axentes colaboradores da Administración.

Sen embargo, a relevancia pública que adquiren os estándares privados cando se remite á súa regulación un determinado ámbito técnico toca temas de un certo calado xurídico, fundamentalmente en relación coa súa lexitimación e publicidade.

A normalización fai xurdir o debate sobre a capacidade normativa dos suxeitos privados. A existencia de grupos e organismos sociais que para protexer ou desenvolver determinadas materias recorren a fórmulas de autorregulación á marxe da normativa emanada polos poderes públicos plantea a cuestión do alcance e efectos desas iniciativas. Neste sentido, as normas técnicas adquiren unha relevancia pública, que non xurídica, en función da súa adaptación ás necesidades existentes e á súa capacidade de introdución no mercado. Esta consolidación dun ordenamento da técnica á marxe dos poderes públicos e avalado tan so polo seu grao de implantación no tráfico mercantil, non debe facer olvidar, non obstante, que en moitos casos o éxito ou fracaso dunha norma técnica ven determinado tamén polo grao de respaldo de que gocen por parte dos poderes públicos e, aquí si, a súa relevancia sería xurídica. Estas normas técnicas que como indica ESTEVE PARDO “en rigor, no forman parte del ordenamiento, pero que se toman como referencia ante las limitaciones de este último y sus dificultades de adaptación al progreso tecnológico” plantean problemas de dous tipos: cando se realiza unha remisión estática a unha norma técnica desde o ordenamento xurídico esta se incorpora ao ordenamento e, polo tanto, perde a súa capacidade

9 ISO, *Normes communes, sens commun*, Ginebra, 1984, p. 1.

de adaptación ao cambiante mundo técnico; polo contrario cando estas remisións son dinámicas deixando en mans do ordenamento técnico a elaboración e cambio dos criterios técnicos que van iluminar decisións públicas deixase en mans dunha suposta, que non comprobada, capacitación técnica, a determinación de decisións públicas en detrimento tanto do principio de legalidade como do de seguridade xurídica¹⁰.

Tampouco puede obviarse o problema dos efectos públicos de normas que non se someten aos trámites de publicidade inherentes ás normas públicas. ¿Poden impoñerse xurídicamente normas non publicadas?. A remisión por parte das Administracións públicas a estándares técnicos ¿non atenta contra os artigos 9.3 da Constitución e 52.1 da Lei 30/92?¹¹. A publicidade destas normas técnicas vese incluso mermada por que non son gratuitas e para acceder a elas é necesario realizar un desembolso monetario¹².

No caso concreto da Lei e do Regulamento de contaminación acústica as referencias ás normas técnicas son constantes. En vez de fixar uns criterios propios a normativa recorre aos estándares técnicos para definir as características técnicas que deben cumprir os aparellos de medición, as edificacións ou as técnicas de medición. Esta opción non é obxectable desde o punto de vista técnico xa que lle evita ao lexislador autonómico adentrarse en cuestións de grande complexidade, sen embargo ten os problemas xurídicos indicados. De modo particular, a remisión concreta a unha norma técnica determinada pode ser especialmente problemática na medida en que estas normas cambian con relativa frecuencia e pode suceder que co paso do tempo a norma autonómica quede desfasada en relación cos avances da técnica. Neste sentido a normativa ambiental para evitar estes problemas adoita introducir cláusulas do tipo Amellor tecnoloxía dispoñible que permiten a adaptación aos cambios e obrigan a utilizar en cada momento os avances existentes.

III.3. INSPECCIÓN E SANCIÓN DA CONTAMINACIÓN ACÚSTICA

Un dos principais argumentos para aprobar a LPCAG, tal e como o manifesta o propio preámbulo da lei, é o de Asalvagardar o principio de legalidade na tipificación de infraccións e regulación das sancións. O papel que xogan os Concellos na protección contra o ruído encontraba dificultades precisamente pola necesidade de respetar o principio de legalidade na regulación de infraccións e sancións. A reserva de lei vese pois salvagardada cos preceptos recollidos no capítulo III do Título III da lei que van acompañados por unha serie de preceptos en relación coa actividade de inspección e vixilancia.

10 ESTEVE PARDO,J., op.cit. Esta excelente obra contén un capítulo de sumo interese sobre as normas técnicas que constitúe unha das escasas aportacións sobre esta materia existente no noso país.

11 Sobre esta cuestión vid. ALVAREZ GARCIA,V., "Introducción a los problemas jurídicos de la normalización industrial: normalización industrial y sistema de fuentes", RAP, n1147/1998.

12 MUÑOZ MACHADO,S., *Servicio público y mercado*, t.I, Civitas,1998, p.299, indica que a escasa publicidade destas normas , e a súa falta de gratuidade,débese a que están protexidas como propiedade intelectual.

No marco de competencias propias dos Concellos en relación co medio ambiente e a seguridade e tranquilidade cidadán a lei límitase a establecer un marco básico para o procedemento de inspección que, por outra banda, está regulado no Decreto 156/1995, de 3 de xuño de inspección ambiental de Galicia ao que a lei se remite. Os Concellos poderán pois inspeccionar, esixir a adopción de medidas correctoras, sinalar limitacións e impoñer as sancións pertinentes en materia de ruidos.

A inspección realirana os funcionarios municipais competentes salvo que a Administración local se considere imposibilitada polo que poderá recorrer á Administración autonómica ou a empresas habilitadas ao efecto. En caso de que haxa que entrar nun domicilio precisárase autorización xudicial.

O procedemento de inspección iníciarase de oficio ou a instancia de parte a través da presentación da correspondente solicitude. Este requisito poderá obviarse en caso de urxencia ou de que os ruidos resulten especialmente perturbadores. As visitas de inspección realizaranse previa cita nos casos de ruído obxectivo, que é aquel que non pode ser modificado a vontade, e poderán practicarse sen coñecemento do titular para o ruído suxeitivo (ex. a música dun local). Unha vez realizadas as medicións extenderase un acta da que se lle proporcionará copia ao interesado. Unha cuestión importante é que estas actas gozarán de presunción de veracidade e constituén proba suficiente aos efectos do procedemento sancionador (tal e como ocorre cos aparellos que miden a velocidade dos vehículos) sempre que se realicen con aparellos homologados.

O catálogo de infraccións e sancións distingue entre faltas leves, graves e moi graves en función do grao de superación dos límites establecidos de ruidos ou vibracións e da reincidencia. Tamén se consideran faltas a negativa ou obstrución ás inspeccións, a realización de actividades sen licencia ou o incumprimento das ordes de clausura. As infraccións leves estarán sancionadas con multas de 10.000 a 250.000 pts., as infraccións graves, con multas de 250.001 a 1.500.000 pts. ademais de clausura temporal ou paralización da actividade de ata seis meses; e as infraccións moi graves con multas de 1.500.001 a 10.000.000 pts e clausura ou paralización de máis de seis meses ou definitiva.

A modulación das sancións farase en función da gravidade e, en todo caso, será imposta no seu grao mínimo se se corrixe a infracción en 48 horas. As infraccións leves prescriben aos seis meses, as graves aos dous anos e as moi graves aos catro anos.

A sanción non remata coa responsabilidade do autor da contaminación, poderase ademais esixir a adopción de medidas correctoras que impidan a reiteración da conducta e impoñer indemnizacións polos danos e perdas ocasionados como consecuencia da actividade (ex. perda de clientes dunha gardería polos ruidos causados por un taller de reparación de vehículos). Para a execución das sancións o Concello poderá recorrer aos métodos que cita a lei de procedemento común pero a LPCAG cita expresamente a posibilidade de impo-

ñer multas coercitivas de ata 500.000 ata que o infractor satisfaga a sanción e o recurso á execución subsidiaria (ex. o concello encarga a insonorización do local e se resarce economicamente deses gastos).

Unha cuestión novidosa é a posibilidade de recorrer a órganos de mediación para resolver estes conflitos nos que terán participación os viciños. De tódolos xeitos chegado o momento do problema a solución negociada entre tódalas partes adoita ser difícil de alcanzar.

A Lei pon, por último, unha serie de medidas cautelares nas mans dos Concellos para evitar a persistencia de molestias mentras se tramita o procedemento sancionador que van desde a posibilidade de impoñer medidas correctoras, ata a paralización ou clausura da actividade que supera os niveis considerados como falta moi grave, ata o precinto dos equipos. Estas medidas só precisarán unha audiencia ao interesado nun prazo de cinco días salvo que sexa necesaria unha actuación inmediata.

III.4. NOVOS INSTRUMENTOS DE AUTOCONTROL PRIVADO E MEDIDAS PÚBLICAS DE APOIO

Un aspecto no que a Lei de Contaminación Acústica de Galicia resulta particularmente é na introducción dun novo instrumento de autocontrol privado que vai facilitar o cumprimento da normativa de ruído. En concreto a lei acolle a opción de que as empresas ou institucións realicen auditorías que terán por obxecto unha avaliación sistemática e periódica dos ruídos e vibracións coa finalidade de adoptar as medidas correctoras pertinentes e informar ao público sobre o comportamento na materia. A consecuencia directa da regulación deste instrumento é a posibilidade de que a Xunta de Galicia apoie economicamente mediante subvencións a realización destes estudos, sempre e cando os axentes contaminadores se comprometan a executar as medidas correctoras necesarias para poñer fin aos incumplimentos que se detecten.

O recurso ás auditorías como técnica de autocontrol privado enlaza coas novas tendencias do Dereito ambiental que busca unha maior corresponsabilización privada na tutela ambiental que colabore coa, ata agora practicamente exclusiva, tutela pública. De feito, a Unión Europea aprobou un Regulamento en 1993 -Regulamento 1836/93 polo que se establece un sistema voluntario de xestión e auditorías ambientais para o sector industrial- que introduce unhas auditorías xerais voluntarias de avaliación ambiental como mecanismos complementarios de control privado que levarán aparelados uns beneficios públicos por constituir un compromiso reforzado de protección ambiental e de información á Administración e aos cidadáns. Nesta liña a regulación da lei de contaminación acústica bebe desas novas orientacións da lexislación ambiental e premia a maior dilixencia no autocontrol con medidas de fomento.

III.5. RELACIÓNS INTERADMINISTRATIVAS E DE AUXILIO

Nos artigos 23,24 e 25 a LPCAG retoma a regulación dos estreitos lazos que deben existir nesta materia entre a Administración autonómica e os Concellos. Establécese así un deber recíproco de información en materia de contaminación acústica.

Tamén se lle confire á Administración autonómica unha facultade de supervisión en sintonía co enunciado no artigo 3 sobre as competencias autonómicas), e conseguinte solicitude de anulación dos actos e acordos locais que infrinxan o ordenamento.

Finalmente, o papel subsidiario, mais de apoio, no que se situaba a Administración autonómica leva a prever a necesidade de que se lle presten aos concellos sen recursos medios técnicos ou humanos para cumpriren a función de control que teñen encomendada. Tras a sinatura dun convenio a Xunta, ou empresas debidamente homologadas, auxiliarán aos Concellos no cumprimento das súas obrigas.

Non cabe dúbida que estas medidas son cruciais para o éxito no control do ruído e as vibracións debido á precariedade de medios de moitos concellos e, tamén, á desigual concienciación sobre o alcance deste problema. Na medida en que a Xunta poda coñecer o estado da contaminación acústica no ámbito local e contribuir facilitando medios para poñerlle freo facilitarase esta loita.

Lei 7/97, do 11 de agosto, de protección contra a contaminación acústica.

A contaminación acústica xera unha serie de, problemas de indubidable transcendencia social. Proba diso é que gran parte das denuncias suscitadas ante os órganos municipais e autonómicos competentes en materia ambiental e moitas das queixas formuladas perante o Valedor do Pobo e institucións análogas doutras CCAA teñen por obxecto actividades que provocan ruído e vibracións excesivas e molestas.

A transcendencia desta problemática non sempre se viu acompañada da adecuada atención por parte dos órganos do Estado, das CCAA e das entidades locais con potestade normativa. Ata a data, a regulación da contaminación acústica limitábase a certas previsións colaterais contidas no Regul. de actividades molestas, insalubres, nocivas e perigosas, do 30/11/61, na lexislación xeral sobre medio ambiente das CCAA e en ordenanzas municipais aprobadas por algúns municipios.

Por tal razón, considerase necesaria unha regulación específica que harmonice o dereito dos cidadáns a organizaren as súas. actividades económicas, productivas e recreativas con liberdade e respecto á lei, e o que igualmente asiste a tódalas persoas para gozaren da intimidade e do descanso sen seren perturbadas e mais dun medio ambiente axeitado para o desenvolvemento da personalidade.

Considérase necesario aborda-la regulación desta materia a través dunha norma con rango de lei, fundamentalmente por dúas razóns:

a) Dota-la CA dun marco normativo homoxéneo que poida ser desenvolvido e concretado polos municipios a través de ordenanzas municipais.

b) Salvagarda-lo principio de legalidade na tipificación de infraccións e regulación das sancións que teñan por obxecto específico as actividades xeradoras de ruído ou vibracións molestas e excesivas.

A lei consta dun título I no que se conteñen disposicións xerais referidas ó obxecto e ámbito da lei e ás competencias administrativas sobre a materia.

O título II consta dun único art. que se remite a un anexo da lei en todo o relativo a definicións, clasificacións de ruído, niveis máximos admisibles e equipos de medición. O carácter técnico deste aspecto da lei aconsellou non recollelo no seu articulado e incluílo no seu anexo.

O título III regula o réxime xurídico das actividades susceptibles de produciren ruído e vibracións, tratando de se acomodar, no posible, á lexislación xeral de Galicia en materia de medio ambiente. Tales actividades cualifícanse como molestas e, consecuencia, sométanse a un procedemento de incidencia ambiental.

O título IV contén unhas normas xerais en materia de inspección, un cadro de infraccións e sancións e certas especialidades en materia de procedemento sancionador, todo isto sen prexuízo da aplicación supletoria da normativa xeral sobre estas materias.

Por último, o título V regula o réxime das relacións interadministrativas, que se centra fundamentalmente no control de legalidade da actuación dos municipios no exercicio das competencias que lles atribúe a lei, de conformidade co previsto na lexislación de réxime local, e na previsión de que a CA preste asistencia, a través de convenios de colaboración con aqueles municipios que carezan dos medios técnicos ou humanos precisos para o exercicio das súas competencias.

Por todo o exposto o Parlamento de Galicia aprobou e eu, de conformidade co artigo 13.2º do Estatuto de Galicia e co art. 24 Lei 1/83, do 23 de febreiro, reguladora da Xunta e do seu presidente, promulgo en nome de El-Rei, a Lei de protección contra a contaminación acústica.

TÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1.-Obxecto da lei.

Esta lei ten por obxecto, a protección das persoas contra os ruídos e as vibracións imputables a calquera causa. Os cidadáns teñen dereito a desfrutaren da súa intimidade e dun contorno adecuado para o normal desenvolvemento das súas actividades, sen seren perturbados por ruídos ou vibracións que poidan dana-la súa saúde ou ocasionarlles molestias.

As administracións públicas competentes adoptarán as medidas precisas para o cumprimento do disposto nesta lei, de oficio ou por demanda dos cidadáns.

Artigo 2.-Ámbito da lei.

1. Quedan sometidos ás prescricións establecidas nesta lei as actividades, as instalacións e os comportamentos que xeren ruídos ou vibracións susceptibles de produciren molestias e se atopen situados ou se exerzan no territorio da CA de Galicia.

2. Igualmente, as prescricións establecidas nesta lei aplicaráselles a tódolos elementos constructivos constituíntes da edificación, en tanto en canto facilitan ou dificultan a transmisión dos ruídos e das vibracións producidas no seu contorno.

Artigo 3.-Competencia administrativa.

1. Correspóndelles ós concellos dictar ordenanzas sobre ruídos e vibracións.

2. Correspóndelle á Xunta de Galicia:

a) A asistencia e o control da Administración municipal, no exercicio das súas competencias e nos termos previstos no título V desta lei.

b) Dicta-los regulamentos que sexan necesarios para garanti-la aplicación homoxénea desta lei en todo o territorio da CA de Galicia.

c) Dictar regulamentos de desenvolvemento desta lei que sexan aplicables naqueles concellos da CA de Galicia que non teñan aprobadas ordenanzas municipais sobre ruído e vibracións.

TÍTULO II

Réxime xurídico das actividades susceptibles de produciren ruídos e vibracións

CAPÍTULO I

Normas xerais

Artigo 4.-Regulación do ruído das actividades relacionadas cos usos productivo e terciario e co equipamento.

1. Tódalas actividades susceptibles de produciren ruídos e vibracións quedan sometidas ó disposto neste título.

2. En todo caso, a transmisión de ruídos e vibracións orixinados como consecuencia daquelas actividades deberá axustarse ós límites establecidos no título II do anexo desta lei. Os titulares das ditas actividades estarán obrigados a adopta-las medidas de insonorización das súas fontes sonoras e

de illamento acústico dos locais para cumpriren en cada caso as prescricións establecidas.

3. As actividades que produzan unha perturbación por ruídos ou vibracións deberán someterse ó procedemento de avaliación de incidencia ambiental.

4. Para os efectos do disposto no par. anterior, en tódolos proxectos de obras ou instalacións industriais, comerciais e de servicios que poidan provocar, ruídos ou vibracións achegarse un estudo xustificativo do cumprimento das medidas establecidas nesta lei, nos seus regulamentos de desenvolvemento e nas ordenanzas municipais sobre esta materia. O dito estudo axustarase ó disposto nos regulamentos que desenvolva esta lei.

No control do visado os colexios profesionais comprobarán que os proxectos se axusten a esta lei, á súa normativa de desenvolvemento regulamentario e ás ordenanzas municipais correspondentes.

5. A autoridade municipal non outorgará licencia de apertura das instalacións, das actividades ou dos establecementos sometidos ó disposto nesta lei se os proxectos presentados polos interesados non se axustan ó disposto nela. Non se poderá iniciar a actividade ou poñer en funcionamento as instalacións en tanto que non estea comprobado polos órganos inspectores ou mediante certificación expedida por empresas ou entidades homologadas que se cumpre a normativa sobre contaminación acústica.

6. Nas licencias de apertura e nas declaracións de incidencia ambiental deberán sinalarse as medidas correctoras e os controis que deberán cumprilas actividades e instalacións, indicándose expresamente que o incumprimento destas pode dar lugar á revogación daquelas licencias ou autorizacións.

7. Unha vez iniciada a actividade ou postas en funcionamento as instalacións, tamén poderán realizarse inspeccións para comprobar que as actividades e instalacións cumpren a normativa. Como consecuencia destas, poderán incoarse os correspondentes procedementos sancionadores ou ben acordar medidas correctoras ou de control.

As comprobacións ás que se refire este art. rexeranse polo disposto na legislación ambiental de Galicia.

8. Tódalas obras, instalacións ou actividades que, de conformidade co disposto na normativa estatal básica sobre a materia e na Lei de protección ambiental de Galicia, estean sometidas a un procedemento de avaliación de impacto ambiental ou de avaliación de efectos ambientais deberán conter un estudo acreditativo do seu impacto acústico. Na declaración que se dicte, que terá carácter vinculante, deberán impoñerse as medidas correctoras precisas.

CAPÍTULO II

Tráfico.

Artigo 5.-Regulación do ruído do tráfico.

1. Todo vehículo de tracción mecánica deberá ter en boas condicións de funcionamento o motor, a transmisión, a carrocería e os demais órganos capaces de produciren ruídos, co fin de que o nivel sonoro emitido polo vehículo ó circular co motor en marcha non exceda dos límites que establece esta lei.

2. Os límites máximos admisibles para ruídos emitidos polos distintos vehículos de motor en circulación serán os establecidos para as emisións de vehículos terrestres, así como para as emisións de aeronaves, na lexislación estatal vixente.

3. Nos casos nos que se afecte notoriamente a tranquilidade da poboación, o Concello poderá sinalar zonas ou vías nas que algunhas clases de vehículos de motor non poidan circular ou deban

facelo de forma restrinxida en horario e velocidade. Para efectos do establecido no par. anterior, considéranse as zonas que soporten un nivel de ruído, debido ó tráfico rodado, que alcance valores de nivel continuo equivalente (LpAeq) superior a 55 dB durante o período nocturno e a 6,5 dB no periodo diurno.

CAPÍTULO III

Edificación

Artigo 6.-Regulación do ruído na edificación.

1. As condicións acústicas esixibles ós diversos elementos constructivos que compoñen a edificación serán as determinadas no capítulo III da Norma básica de edificación sobre condicións acústicas (NBE-CA-88).

2. Exclúense do apartado anterior os forxados constitutivos da primeira planta da edificación, cando a dita planta sexa de uso residencial e na planta baixa poidan localizarse, conforme o planeamento usos susceptibles de produciren molestias ou vibracións.

Nestes casos, o illamento acústico bruto a ruído aéreo esixible será de, polo menos, 55 dB(A).

3. Os aparellos elevadores, as instalacións de ventilación e acondicionamento de aire e as súas torres de refrixeración, a distribución e evacuación de augas, a transformación de enerxía eléctrica e os demais servizos dos edificios serán instalados coas de precaucións de localización e illamento que lles garantan un nivel de transmisión sonora ós locais e ambientes próximos que cumpra co disposto no título II do anexo desta lei.

4. Co fin de evitar no posible a transmisión de ruído a través da estrutura da edificación, deberán como mínimo terse en conta as normas establecidas nos seguintes apartados:

4.1 Todo elemento con órganos móbiles manterase en perfecto estado de conservación, principalmente no que se refire á suavidade dos seus rodamentos.

4.2. Non se permitirá a ancoraxe directa de máquinas ou soportes destas nas paredes medianeiras, teitos ou forxados de separación de recintos, senón que se realizará interpoñendo os adecuados dispositivos antivibratorios.

4.3. As máquinas de arrinque violento, as que traballen por golpes ou choques bruscos e as dotadas de órganos con movemento alternativo deberán estar ancoradas en bancadas independentes, sobre o solo e illadas da estrutura da edificación por medio dos adecuados antivibradores.

4.4. Os conductos polos que circulen fluídos líquidos ou gasosos en forma forzada, conectados directamente con máquinas que teñan órganos en movemento, dispoñerán de dispositivos de separación que impidan a transmisión das vibracións xeradas en tales máquinas. As bridas e os soportes dos conductos terán elementos antivibratorios. As aberturas dos muros para o paso das conducións dotaranse de materiais antivibratorios.

4.5. Nos circuítos de auga evitarase a produción dos golpes de elevadores hidráulicos, e as seccións e a disposición das válvulas e da billame deberán ser tales que o fluído circule por elas en réxime laminar para os gastos nominais.

5. A partir da presentación do correspondente certificado de fin de obra, o Concello comprobará o cumprimento das prescricións establecidas neste título. Tal cumprimento poderá acreditarse mediante certificación expedida por empresas ou entidades homologadas. Sen o informe favorable sobre o cumprimento dos requisitos acústicos esixidos non se concederá a licenzia de primeira utilización.

CAPÍTULO IV

Actividades varias

Artigo 7.-Regulación do ruído para actividades varias.

1. Con carácter xeral non se permitirá o emprego de ningún dispositivo sonoro con fins de propaganda, reclamo, aviso ou espaxemento.

Esta prohibición non rexerá nos casos de alarma, urxencia ou especial significación cidadá, determinada polos concellos.

2. Nos traballos realizados tanto na vía pública coma na edificación non se autorizará o emprego de maquinaria que teña un nivel de emisión externo (NEE) superior a 90 dB(A), medido na forma que se fixe regulamentariamente.

3. Os traballos realizados tanto na vía pública coma na edificación non poderán realizarse entre as 22 horas e as 08 horas do día seguinte se producen niveis sonoros superiores ós establecidos con carácter xeral no título II do anexo desta lei.

4. Exceptúanse da prohibición anterior as obras urxentes, as que se realicen por razóns de necesidade ou perigo e aquelas que polos seus inconvenientes non poidan levarse a cabo durante o día. O traballo nocturno deberá ser expresamente autorizado polo Concello, que determinará os límites sonoros que deberá cumprir en función das circunstancias que concorran en cada caso, sen prexuízo do establecido na lexislación laboral.

5. Cando o anormal funcionamento dun sistema de alarma lle produza molestias á veciñanza e non sexa posible localiza-lo responsable ou titular da dita instalación, o órgano municipal competente, en cumprimento do disposto no art. 20 desta lei, procederá a desmontar e retira-lo sistema de alarma.

6. Calquera outra actividade que implique unha perturbación por ruídos da veciñanza entenderase incurso no réxime sancionador desta lei.

TÍTULO III

Réxime xurídico

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 8.-Remisión normativa.

Seralle aplicable a esta materia o disposto na Lei 1/95, do 2 de xaneiro, de protección ambiental de Galicia, e no D. 156/95, do 3 de xuño, de inspección ambiental, así como no capítulo II do título IX da Lei 30/92, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e no RD 1.398/93, do 4 de agosto, polo que se aproba o Regul. de procedemento para o exercicio da potestade sancionadora.

CAPÍTULO II

Inspección e vixilancia

Artigo 9.-Inspección.

Correspóndelles ós concellos exercer-lo control do cumprimento desta lei, esixi-la adopción de

medidas correctoras necesarias, sinalar limitacións, realizar cantas inspeccións se requiran e aplicas sancións correspondentes en caso de incumprimento. Cando para a realización de inspeccións sexa necesario entrar nun domicilio, será preceptiva a correspondente autorización xudicial. Nos demais supostos, os funcionarios municipais ós que lles competa a inspección das instalacións ou dos establecementos estarán facultados para acceder, se é o caso, a eles sen previo aviso e sempre que se identifiquen. A Administración local desenvolverá a súa propia inspección de cara ó correcto exercicio da súa competencia no marco desta lei e demais normas reguladoras do réxime local.

Non obstante, cando a Administración local se considere imposibilitada para o exercicio da competencia de inspección, esta poderá solicitarlle-lo auxilio en tal función á Administración autonómica ou ás empresas habilitadas ó respecto pola Xunta de Galicia, de acordo co estipulado no art. 25 desta lei.

Artigo 10.-Denuncias.

As visitas de inspección poderán levarse a cabo por propia iniciativa municipal ou por solicitude previa de calquera interesado. As solicitudes conterán, ademais dos datos esixibles na lexislación que regula o procedemento administrativo, os datos precisos para a realización da visita de inspección. Nos casos de recoñecida urxencia, cando os ruídos resulten altamente perturbadores ou cando sobreveñan ocasionalmente por uso abusivo, deterioración ou deficiente funcionamento das instalacións, dos aparellos ou dos equipos, a solicitude de visita de inspección poderá formularse directamente perante os servizos de inspección, tanto de palabra coma por escrito.

Artigo 11.-Actas de inspección.

As visitas de inspección realizaranse tendo en conta as características do ruído e das vibracións, e para tal fin as medicións relativas a ruído obxectivo realizaranse logo de citación ó responsable do foco ruidoso e as medicións relativas a ruído subxectivo poderán practicarse sen o coñecemento do titular, sen prexuízo de que neste caso poida ofrecérselle ó responsable do foco ruidoso unha nova medición na súa presenza para o seu coñecemento. En todo caso, concluídas as medicións entregáraselles ós interesados unha copia do resultado destas. As actas emitidas polos órganos competentes gozan de presunción de veracidade en canto ós feitos contidos nelas e constitúen proba suficiente para os efectos do correspondente procedemento sancionador. Tal presunción esténdese ás medicións realizadas con instrumentos que reúnan os requisitos regulamentariamente establecidos. En tales medicións, tanto a autoridade competente coma o responsable sobre o que recaía a inspección poderán solicita-la asistencia de empresas ou entidades debidamente homologadas, de acordo co que se dispoña nos regulamentos de desenvolvemento e nas ordenanzas municipais. Os concellos establecerán nas súas ordenanzas o tipo de aparellos homologados para a realización das medicións.

CAPÍTULO III

Infraccións e sancións

Artigo 12.-Clasificación de infraccións e sancións.

Consideraranse infraccións administrativas as accións ou omisións que contraveñan as disposicións desta lei. As infraccións clasifícanse en leves, graves e moi graves, de conformidade coa tipificación contida nos arts. seguintes.

Artigo 13.-Faltas leves. Constitúe falta leve:

- a) A superación dos límites admitidos ata 5 dB(A).
- b) A transmisión de niveis de vibración correspondentes á curva base inmediatamente superior á máxima admitida para cada situación.
- c) Calquera outra infracción ás normas desta lei non cualificada expresamente como falta grave ou moi grave.
- d) A realización das actividades non permitidas polo art. 7.
- e) A circulación de vehículos de motor co escape libre e con silenciadores ineficaces, incompletos, inadecuados ou deteriorados.
- f) A non presentación dos vehículos ás inspeccións.

Artigo 14.-Faltas graves.

Constitúe falta grave:

- a) A superación en máis de 5 dB(A) dos valores límite admitidos.
- b) A transmisión de niveis de vibración correspondentes a dúas curvas base inmediatamente superiores á máxima admitida para cada situación.
- c) A vulneración expresa dos requirimentos municipais para a corrección das deficiencias observadas.
- d) A negativa ou obstrucción ó labor inspector. Considérase, en todo caso, como resistencia á actuación inspectora impedirles ós funcionarios competentes a entrada nos recintos e locais onde deban realizarse as inspeccións, sempre e cando a Administración actuante observase os requisitos formais establecidos nesta lei.
- e) A reincidencia en faltas leves no prazo de doce meses.
- f) A iniciación de actividades ou a apertura de establecementos e instalacións susceptibles de produciren rúidos ou vibracións sen obte-la previa autorización ou licencia.
- g) A transgresión ou o incumprimento das condicións impostas na autorización ou licencia, así como a non adopción, dentro do prazo concedido, das medidas correctoras sinaladas polo órgano competente. Neste último suposto, os suxeitos responsables poderán evita-la imposición da sanción se proceden voluntariamente á paralización ou non iniciación da actividade.

Artigo 15.-Faltas moi graves.

Constitúe falta moi grave:

- a) A superación en máis de 15 dB(A) dos valores límite admitidos.
- b) A transmisión de niveis de vibración correspondentes a máis de dúas curvas base inmediatamente superiores á máxima admitida para cada situación.
- c) A reincidencia en faltas graves no prazo de doce meses.
- d) O incumprimento das ordes de clausura dos establecementos ou de paralización da actividade acordadas pola autoridade competente.

Artigo 16.-Sancións.

1. As infraccións ós preceptos desta lei sancionaranse da forma seguinte:
 - a) Infraccións leves, con multa desde 10.000 ata 250.000 ptas.

b) Infraccións graves, con multa de 250.001 ata 1.500.000 ptas., clausura temporal do establecemento ou paralización da actividade por un espazo de tempo non superior a seis meses.

c) Infraccións moi graves, con multa de 1.500.001 ata 10.000.000 ptas., clausura do establecemento ou paralización da actividade por espazo superior a seis meses ou con carácter definitivo.

2. Sempre que a comisión da infracción se producise por primeira vez e a corrección da emisión do ruído que orixinou a sanción se fixese nun prazo de 48 horas, reducíndoa ó nivel autorizado, a sanción impoñerase no seu grao mínimo. En todo caso, o prazo computarase a partir da comprobación da comisión da infracción.

3. A sanción de clausura temporal ou definitiva poderá impoñerse naquelas infraccións nas que se aprecie reiterada resistencia ó cumprimento do ordenado pola Alcaldía ou manifesta actitude do titular da instalación no sentido de dificultar, falsear ou ,desvirtua-lo resultado da inspección.

Artigo 17.-Indemnización de danos.

Na resolución que poña fin ó procedemento sancionador poderá acordarse, á parte da imposición da sanción correspondente, a adopción de medidas correctoras, así como a indemnización dos danos e perdas ocasionados como consecuencia da actividade infractora. Para a execución dos ditos actos, se o infractor non os cumprixe voluntariamente no prazo que se lle sinala, poderán impoñérselle multas coercitivas sucesivas de ata 500.000 ptas. cada unha. Igualmente poderá ordenarse a execución subsidiaria nos termos previstos no art. 98 da LRXAE.

Artigo 18.-Solución de conflitos.

Os concellos poderán crear órganos de mediación para a solución dos conflitos que deriven da contaminación acústica, nos que tamén participarán os veciños.

Artigo 19.- Prescrición.

As infraccións ás que se refire esta lei prescribirán nos seguintes prazos, desde a comisión do feito:

- a) Seis meses, no caso de infraccións leves.
- b) Dous anos, no caso de infraccións graves.
- c) Catro anos, no caso de infraccións moi graves.

Artigo 20.-Medidas cautelares.

Con independencia das demais medidas que se adopten para garanti-la eficacia da resolución que no seu momento se dicte, con carácter cautelar o Concello poderá acorda-la inmediata adopción de medidas correctoras imprescindibles para evita-los danos ou as molestias graves que se estean ocasionando como consecuencia das actividades presuntamente infractoras. Igualmente, e co mesmo carácter cautelar, poderá acordarse a paralización da actividade ou a clausura das instalacións ou dos establecementos, cando a produción de ruídos ou vibracións supere os niveis establecidos para a súa tipificación como falta moi grave, ou ben cando, acordada a adopción de medidas correctoras, o requirimento municipal resultase incumplido no prazo que para o efecto se sinala. Tamén poderá acordarse o precinto de equipos, así como calquera outra medida que se considere imprescindible para evita-la persistencia na actuación infractora. As ditas medidas adoptaranse logo de audiencia do interesado, por un prazo de cinco días, agás naqueles casos que esixan unha actuación inmediata.

TÍTULO IV

Auditorías

Artigo 21.-Definición e obxectivos.

1. A auditoría sobre ruídos e vibracións é un proceso de avaliación sistemática, obxectiva, independente e periódica en materia de ruídos e vibracións nas actividades susceptibles de control.

2. Os obxectivos básicos das auditorías son o establecemento e a aplicación, por parte das empresas ou institucións,, de sistemas, de xestión internos para a protección contra o ruído e as vibracións, a avaliación sistemática dos resultados obtidos que permita establecer e adoptar as medidas complementarias para reduci-la, incidencia ambiental e a información xeral sobre o comportamento delas en materia de ruídos e vibracións.

Artigo 22.-Concesión de axudas.

A CA de Galicia poderá concederlles axudas económicas, logo de convocatoria pública, ás empresas ou institucións para a realización das mencionadas auditorías, coa condición de que posteriormente executen as medidas correctoras recollidas nos correspondentes informes.

TÍTULO V

Relacións interadministrativas e de auxilio

Artigo 23.-Obriga de informar.

A CA e os concellos poderán mutuamente solicitarse e obter información concreta sobre a actividade da outra Administración en materia de contaminación acústica.

Artigo 24.-Exercicio de accións.

Cando a Administración autonómica considere, no ámbito das súas competencias, que nun acto ou acordo dalguna entidade local se infrinxa o ordenamento xurídico, poderá requirila, invocando expresamente este art., para que anule o mencionado acto ou acordo.

Artigo 25.-Convenios cos concellos.

No caso de que os concellos non contén cos medios técnicos ou humanos necesarios para cumprir a función de control, que esta lei lles atribúe, poderán reclama-lo auxilio da Administración autonómica, que se prestará mediante convenio subscrito entre ela e os concellos, por instancia destes. De igual xeito, poderán reclama-lo auxilio de empresas ou entidades especializadas, as cales deberán ser previamente homologadas, segundo os criterios que se fixarán no correspondente regulamento.

DISPOSICIÓN ADICIONAIS

Primeira.-No prazo de dous anos, os concellos de Galicia deberán proceder a adapta-las súas ordenanzas en materia de ruídos ó disposto, nesta lei e nas disposicións que a desenvolvan.

Segunda.-No prazo dun ano, contado desde a entrada en vigor desta lei, deberán aprobarse as normas regulamentarias que a desenvolvan.

Terceira.-Polas autorizacións administrativas ás que se refire esta lei serán esixibles as taxas correspondentes de conformidade coa lexislación vixente. Nas licencias de primeira utilización e primeira apertura de establecementos, a taxa considerarase incluída na taxa xeral de apertura da actividade ou primeira utilización.

Cuarta.-No caso de que o contido do disposto no anexo desta lei resulte afectado por normas estatais ou da Unión Europea, facúltase a Xunta de Galicia para dicta-las correspondentes normas de adaptación a elas.

Quinta.-No caso das infraestructuras viarias e variantes de poboación preexistentes, o prazo de adaptación ó establecido nesta lei axustarase ás previsións dos plans aprobados.

Tódolos estudos, anteprojectos ou projectos de estradas sometidos ó procedemento de avaliación do impacto ambiental, así como os de novas estradas, deberán conter un estudo de impacto acústico. Regulamentariamente determinaranse as metodoloxías de previsión, medición e sistemas de control, en función das intensidades medias de tráfico.

Sexta.-A Xunta de Galicia, no ámbito das súas competencias, fixará regulamentariamente de xeito harmonizado, e homologado os métodos de medición da contaminación ambiental nas súas diferentes categorías de fontes e ruídos.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA

Os titulares das actividades legalmente autorizadas ou en trámite na data de entrada en vigor desta lei dispoñen dun período dun ano, a partir da súa vixencia, para faceren efectivas as medidas correctoras necesarias para o cumprimento dos niveis máximos de emisión e transmisión sonora e de vibracións, podendo prorrogarse o prazo preceptuado anteriormente por resolución do alcalde en casos debidamente xustificadas, nos que deberá sinalarse o novo prazo para a adaptación, que non será superior a seis meses.

DISPOSICIÓN DERROGATORIA

Quedan derogadas cantas disposicións, de igual ou inferior rango, se opoñan ó disposto nesta lei.

DISPOSICIÓN DERRADEIRA

Facúltase o Consello da Xunta para dictar cantas disposicións sexan precisas para o desenvolvemento e a execución desta lei.

Santiago de Compostela, once de agosto de mil novecentos noventa e sete.

MANUEL FRAGA IRIBARNE
Presidente

ANEXO Á LEI DE PROTECCIÓN CONTRA A CONTAMINACIÓN ACÚSTICA

TÍTULO I

Definicións, clasificación e técnicas de medición

CAPÍTULO I

Definicións

Artigo 1.-Niveis de emisión e de recepción.

Para os efectos desta lei, enténdese por:

1. Nivel de emisión. É o nivel de presión acústica orixinado por unha fonte sonora.

O nivel de presión acústica (L_{pA}) en decibelios, dB(A) -submúltiplo do belio-, queda definido pola relación:

$$L_{pA} = 10 \log (P_A/P_o)^2, \text{ sendo:}$$

P_A . Valor eficaz da presión acústica producida pola fonte sonora, ponderado conforme a curva de referencia normalizada (A).

P_o . Presión acústica de referencia, de valor: $2 \times 10^{-5} \text{ Nw/m}^2$ (pascals). Limiar de audición para un oído san a unha frecuencia de 1.000 Hz.

O nivel continuo equivalente ($L_{Aeq,T}$) é o nivel de presión acústica eficaz ponderado e promediado durante un tempo de medición.

$$L_{Aeq,T} = 10 \text{ Log } [1/TS_o \int (P_a^2(t)/P_o^2) dt]$$

ou alternativamente mediante a ecuación:

$$L_{Aeq,T} = 10 \text{ Log } [E(t_i/100) 10^{0.1L_{pdi}}$$

Onde:

$t_i/100$ é o valor numérico da porcentaxe de tempo da duración total do ensaio, T, correspondente ó nivel de presión acústica L_{pAi} cos L_{pi} dispostos en intervalos de clase inferiores ou iguais a 1 dB.

L_{pAi} son os niveis de presión acústica ponderados, A, obtidos cunha instrumentación que cumpra os requisitos esixidos ós aparellos de clase 1 na norma IEC-651, UNE-EN 60.651, utilizando a característica temporal lenta.

1.1. Nivel de emisión interno (NEI). É o nivel de presión acústica existente nun determinado local, onde funcionen unha ou máis fontes sonoras.

1.2. Nivel de emisión externo (NEE). É o nivel de presión acústica orixinado por unha ou máis fontes sonoras que funcionen no espazo libre exterior.

2. Nivel de recepción. É o nivel de presión acústica existente nun determinado lugar orixinado por unha fonte sonora que funciona nun lugar distinto.

2.1. Nivel de recepción interno (NRI). É o nivel de recepción medido no interior dun local. Á súa vez distínguense dúas situacións:

2.1.1. Nivel de recepción interno con orixe interna (NRII). É aquel nivel de recepción interno orixinado por unha fonte sonora ou vibrante que funciona noutro recinto, situado no propio edificio ou nun edificio estremeiro.

2.1.2. Nivel de recepción interno con orixe externa (NRIE). É aquel nivel de recepción intern orixinado por unha abundancia sonora que procede do espazo libre exterior.

2.2. Nivel de recepción externo (NRE). É o nivel de recepción medido nun determinado punto situado no espazo libre exterior.

CAPÍTULO II

Clasificacións

Artigo 2.-Clasificación do ruído.

Para os efectos desta lei, os ruídos clasifícanse en:

1. Ruído continuo. É aquel que se manifesta ininterrompidamente durante máis de dez minutos. Á súa vez, dentro deste tipo de ruídos diferéncianse tres categorías:

1.1. Ruído continuo uniforme. É aquel ruído continuo cum nivel de presión acústica (L_{pA}), utilizando a posición de resposta «lenta» do equipo de medición, que se mantén constante ou ben os límites nos que varía difiren en menos de ± 3 dB(A), en períodos de medición de dous minutos.

1.2. Ruído continuo variable. É aquel ruído cum nivel de presión acústica (L_{pA}), utilizando a posición de resposta «lenta» do equipo de medición, que varía entre uns límites que difiren entre ± 3 e ± 6 dB(A).

1.3. Ruído continuo fluctuante. É aquel ruído cum nivel de presión acústica (L_{pA}), utilizando a posición de resposta «lenta» do equipo de medición, que varía entre uns límites que difiren en ± 6 dB(A).

2. Ruído transitorio. É aquel que se manifesta ininterrompidamente durante un período de tempo igual ou menor de cinco minutos. A súa vez, dentro deste tipo de ruído diferéncianse tres categorías:

2.1. Ruído transitorio periódico. É aquel ruído que se repite con maior ou menor exactitude, cunha periodicidade de frecuencia que é posible determinar.

2.2. Ruído transitorio aleatorio. É aquel ruído que se produce de forma totalmente imprevisible, polo que para a súa correcta valoración é necesaria unha análise estatística da variación temporal do nivel sonoro durante un tempo suficientemente significativo.

2.3. Ruído de fondo. É aquel ruído existente nun determinado ambiente ou recinto cum nivel de presión acústica que supera o 90% dun tempo de observación suficientemente significativo en ausencia do ruído obxecto da inspección.

Co fin de poder diferenciar e ponderar os diversos ruídos con maior precisión e racionalidade, efectúase unha segunda clasificación do ruído, tendo en conta a relación establecida entre a fonte sonora ou vibrante causante da molestia e o propietario ou manipulador da dita fonte. Deste xeito, considéranse dous tipos de ruídos que presentan características comúns:

a) Ruído obxectivo. É aquel ruído producido por unha fonte sonora ou vibrante que funciona de maneira automática, autónoma ou aleatoria, sen que interveña ningunha persoa que poida variar as condicións de funcionamento da fonte.

b) Ruído subxectivo. É aquel ruído producido por unha fonte sonora, ou vibrante cunhas condicións de funcionamento que quedan supeditadas á vontade do manipulador ou titular da dita fonte.

Para os efectos desta lei, considérase dividido o día en dous períodos horarios, denominados: diurno, desde as 08.00 horas ata as 22.00 horas, e nocturno, entre as 22.00 horas e as 08.00 horas.

CAPÍTULO III

Técnicas de medición

Artigo 3.-Equipos de medición.

Os ruídos medíranse mediante sonómetros, instrumentos deseñados e construídos para responder ó son de forma similar a como reacciona o oído humano, podendo obterse medidas obxectivas reproducibles do nivel de presión sonora.

1. O grao de precisión dos sonómetros utilizados para a medición do nivel acústico, do illamento acústico e do nivel de vibración será do tipo 1. Os ditos sonómetros deben ser integradores e analizadores con posibilidade de obtención de datos estatísticos e de rexistro. No caso de que o ruído ambiental conteña impulsos, farase necesario utilizar instrumentación que cumpra a norma IEC-804, UNE-EN 60.804.

Para os efectos da clasificación da precisión dos sonómetros será aplicable o establecido nas normas IEC-651-79 e UNE 60.651. O micrófono utilizado será de campo libre e estará orientado naquela dirección na que a resposta en frecuencia sexa máis uniforme.

Para asegurar-la fiabilidade da medición, tódalas que se realicen no exterior requirirán o uso de pantallas protectoras antivento.

2. Ó inicio e ó final de cada medición acústica efectuarase unha comprobación do sonómetro, utilizando para isto un calibrador sonoro apropiado. Esta circunstancia recollerase no informe de medición, así como a contrastación, alomenos anualmente, cun laboratorio oficial ou privado debidamente autorizado.

Artigo 4.-Determinación do nivel de ruído e vibración.

1. A determinación do nivel de ruído realizarase e expresarase en decibelios, corrixidos conforme a rede de ponderación normalizada mediante a curva de referencia tipo (A), definida na norma UNE-EN 60.651.

2. A posta en estación do equipo de medición realizarase de conformidade cos requisitos establecidos no regulamento da lei, de acorde coas características ambientais nas que se desenvolve o ruído obxecto da medición.

3. A característica introducida no equipo de medición (lento, rápido ou estatístico) será a establecida no regul. da lei, en función da variación de ruído respecto do tempo (art. 2 deste anexo).

As vibracións son unha causa de contaminación acústica producida polo inadecuado funcionamento de máquinas ou instalacións.

As vibracións medíranse con acelerómetros, ós que se lles conectará un sonómetro que realizará as funcións de análise e valoración.

4. A determinación do nivel de vibración realizarase de acordo co establecido na norma ISO-2631-2, ap. 4.2.3.

A magnitude determinante da vibración será a súa aceleración expresada como valor eficaz (rms) en m/s² e corrixida mediante a aplicación das ponderacións de acordo co establecido na norma ISO-2631-1, ap. 3.5.

5. Para cuantificar-la intensidade da vibración utilizarase calquera dos procedementos que se indican nos apartados seguintes:

5.1. Determinación por lectura directa da curva que corresponde á vibración considerada.

5.2. Medición do espectro da vibración considerada en bandas de tercio de oitava (entre 1 e 80 Hz) e determinación posterior da curva base mínima que contén o dito espectro.

Para o caso de variación dos resultados obtidos por un ou outro sistema considerarase o valor máis elevado.

Artigo 5.-Medición do illamento acústico.

A medición do illamento acústico, esixido ás distintas particións e solucións constructivas que compoñen os diversos recintos das edificacións, realizarase seguindo as prescricións establecidas na norma UNE 74-040.

TÍTULO II

Niveis de ruído e vibración admisibles

CAPÍTULO I

Niveis de avaliación

Artigo 6.-Determinación dos niveis de avaliación.

1. As recepcións e as emisións determínanse mediante os niveis de avaliación.

2. Os niveis de avaliación determínanse separadamente por:

A) Recepción:

a) A recepción no ambiente exterior producida polo tránsito rodado (NRE).

b) A recepción no ambiente exterior producida polas actividades e pola veciñanza (NRE).

c) A recepción no ambiente interior producida polas actividades e pola veciñanza (NRII-NRIE).

d) A recepción de vibracións no ambiente interior.

B) Emisión:

a) A emisión de ruído das actividades no ambiente exterior (NEI-NEE).

b) A emisión de ruído dos vehículos (NEE).

c) A emisión de ruído da maquinaria (NEI-NEE). Todos estes niveis serán medidos na forma e nas condicións sinaladas no regulamento.

Artigo 7.-Zonas de sensibilidade acústica.

1. Enténdese por zona de sensibilidade acústica aquela parte do territorio que presenta un mesmo rango de percepción acústica.

2. Defínense as seguintes zonas de sensibilidade acústica:

a) Zona de alta sensibilidade acústica: comprende tódolos sectores do territorio que admiten unha protección alta contra o ruído, como áreas sanitarias, docentes, culturais ou espazos protexidos.

b) Zona de moderada sensibilidade acústica: comprende tódolos sectores do territorio que admiten unha percepción do nivel sonoro medio, como vivendas, hoteis ou zonas de especial protección como os centros históricos.

c) Zona de baixa sensibilidade acústica: comprende tódolos sectores do territorio que admiten unha percepción do nivel sonoro elevado, como restaurantes, bares, locais ou centros comercias.

d) Zona de servidume: comprende os sectores do territorio afectados por servidumes sonoras en favor de sistemas xerais de infraestructuras viarias, ferroviarias ou outros equipos públicos que as reclamen.

3. Cando os usos do solo ou a concorrencia de causas o xustifiquen, poderán establecerse outras zonas específicas.

4. Enténdese por zonas saturadas aquelas que alcanzaron os máximos niveis de ruído no exterior fixados para elas, debido a que a actividade desenvolvida provoque a concentración de fontes sonoras ou a afluencia de público.

5. As zonas de sensibilidade acústica definirán os concellos.

CAPÍTULO II

Valores de recepción

Artigo 8.-Valores de recepción.

1. Os valores de recepción son os niveis de avaliación máximos recomendados no ambiente exterior ou no interior e fíxanse en función do período horario e da zona de sensibilidade acústica.

2. Os valores de recepción do ruído no ambiente exterior son os seguintes:

Z = Zonas de sensibilidade acústica.

(1) De 08.00 horas a 22.00 horas LpAeq.

(2) De 22.00 horas a 08.00 horas LpAeq.

Z	(1)	(2)
A	60	50
B	65	55
C	70	60
D/Outras zonas específicas	75	65

Zona de servidume:

A zona de servidume sonora de derivada da existencia ou previsión de focos emisores de ruído e/ou vibracións, como poden se-las infraestructuras viarias, as ferroviarias ou outros equipos públicos que o reclamen, será delimitada polo órgano administrativo competente.

A zona de servidume abranguerá o territorio do contorno do foco emisor e delimitarase nos puntos do territorio, ou curva isófona, onde se midan os valores guía de recepción no ambiente exterior que correspondan de acordo coas zonas de sensibilidade acústica.

No caso de que pola zona de sensibilidade acústica, A, transcorra unha autoestrada, a zona de servidume derivada desta comprenderá o territorio do contorno da autoestrada ata os puntos do espacio delimitado pola curva isófona 60 dB(A).

Excepcionalmente, poderá autorizarse unha ampliación determinada de carácter temporal e xustificada, nos niveis máximos, nuns puntos determinados do termo municipal, atendendo eventos singulares programados, tales como celebracións, feiras, festas ou manifestacións, ó mesmo tempo que se darán as ordes precisas para reducir ó máximo as molestias ós cidadáns.

3. Os valores de recepción do ruído no ambiente interior son os seguintes:

Z= Zonas de sonsibilidade acústica.

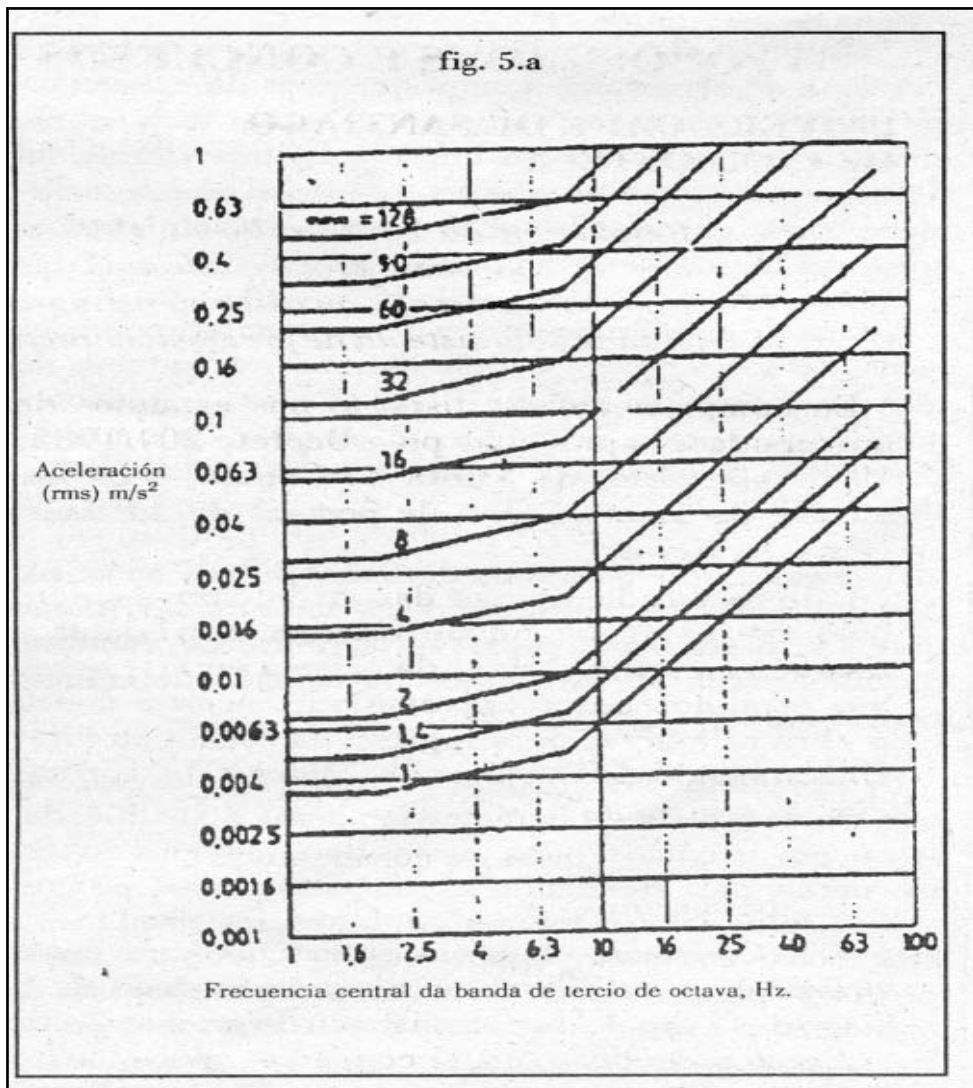
(1) De 08.00 horas a 22.00 horas L_{pAeq} .

(2) De 22.00 horas a 08.00 horas L_{pAeq} .

Z	(1)	(2)
A	30	25
B	35	30
C,D	40	35

4. Os valores de recepción ás vibracións no ambiente interior son os seguintes:

Uso do recinto afectado	Período	Curva base
Sanitario	Diurno	1
	Nocturno	1
Residencial	Diurno	2
	Nocturno	1,4
Oficinas	Diurno	4
	Nocturno	4
Almacén e comercial	Diurno	8
	Nocturno	8

As curvas base son as da Fig. 5ª. Vibracións en edificios, da norma ISO-2631-2.

5. Estas medicións realizaranse de acordo coas prescricións técnicas establecidas no regulamento.

Santiago de Compostela, once de agosto de mil novecentos noventa e sete.

MANUEL FRAGA IRIBARNE
Presidente